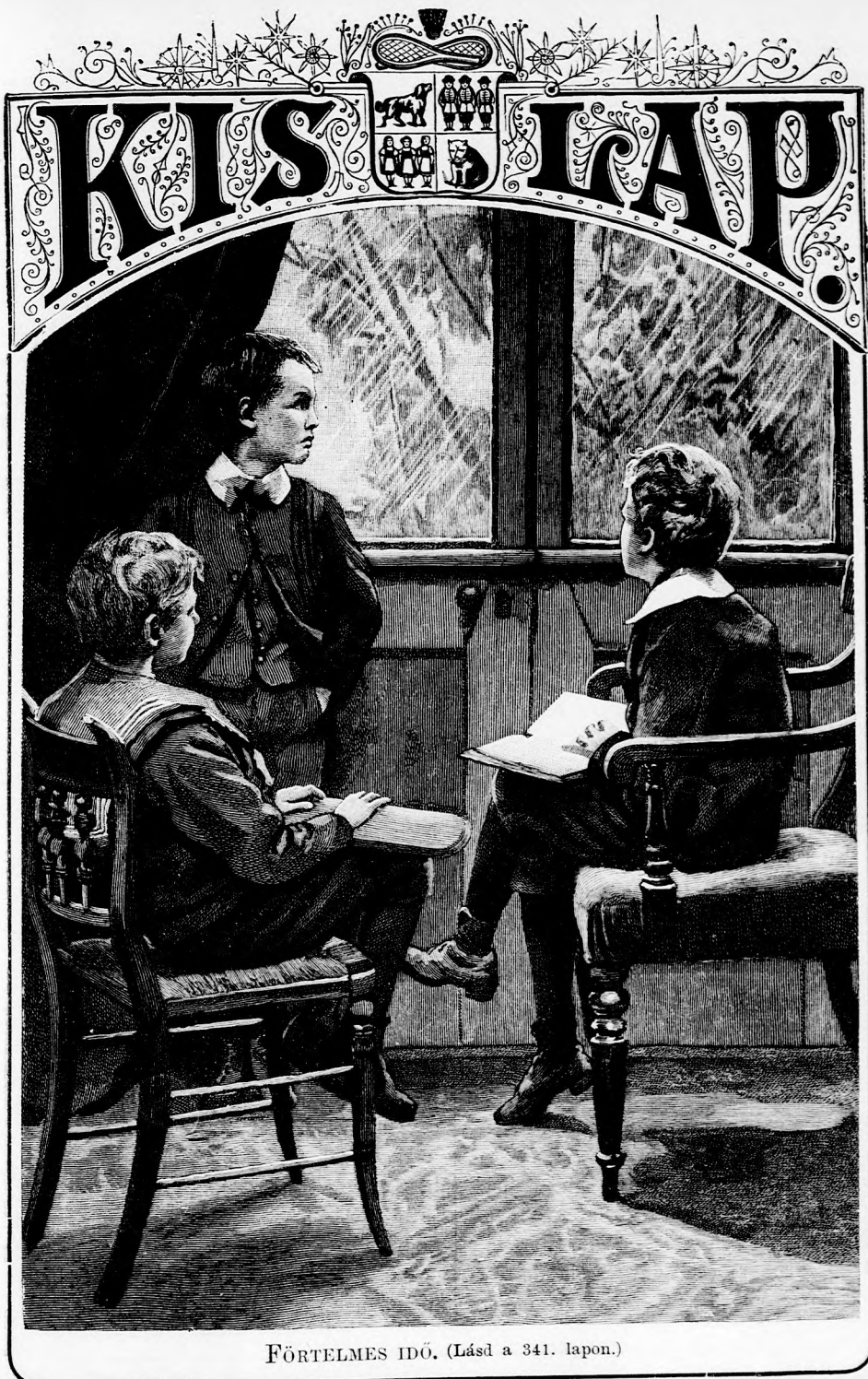

grazságosan
 en azok a
 ehajlatlan
 melmeidben
 rászolgált
 leveledre
 z csak azt
 Nem telik
 ? Szívesen
 let viszón-
 azt teszi,
 zép neven
 mely tudó-
 háthat nem
 os jogász-
 a magasz-
 jövő nagy
 csak ket-
 abb iskolai
 eményilem,
 zon túl is,
 t ismerek,
 k-ot. Apró-
 és kedves
 pedig, a
 etepernem.
 örgy vitéz
 el vettem s
 örvendj a
 estvérnénéd
 ekötelezne
 épen mire
 la. Teljes
 rt; Gyulá-
 ja, hogy a
 ám a régi
 a, hogy túl
 — Biasini
 ak és fejlő-
 asmány. De
 zsenge kor-
 lapításának
 kán közöl-
 ismeret-ter-
 »Kis Lap«
 ói fogalom-
 indenképen
 ndi. Derék
 rejtvények
 inden esetre
 ok. Ezeket
 — Bernáth
 marasztot-

fy. megfej-

henaeum-épület.
esten.

FÖRTELMES IDŐ. (Lásd a 341. lapon.)

XLV. kötet. 22. szám. **Ara** negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. november 26-án.
 Megjelen **minden vasárnap** 16 oldalon.

ARANY-ORSZÁG UTJA.

— Mese képekkel. —

(Folytatás.)

AGY lett a Rózsika ijedelme és szomorúsága. Jó ideig nem is igen tudta, hogy most már mitevő legyen.

Lassan, lassan mégis össze szedte az eszét és bátorságát és meghányta-vetette a dolgot.

— Mindjárt első tekintetre láttam én, hogy az valami gonosz teremtetés... talán megint ugyanaz a Basarózsa, csak hogy más köntösben. És bizonyosan itt is a fekete manók szolgálója. Ó, hogy az a Benczi nem akar se látni, se hallani, csak rohan az után, ami épp kedvére való! Bizonyos, hogy ez a gonosz zöld asszony ragadta magához vissza. De nem hagyom annyiban, kiszabadítom. Legalább megpróbálom. Vissza megyek oda és nem tágitok, amíg ki nem adja az én kedves testvércémet. Nem félek én tőle... nem ettem a csemegéjéből, hajfürtöt sem adtam neki, rajtam nincs hatalma.

Vissza is fordult azonnal és futott, abban a hiszemben, hogy néhány perc alatt eljut a zöld házikóhoz, mert hiszen nem rég indultak el onnan. Futott, futott, de csak nem jutott oda.

— Furcsa! Nem is hittem volna, hogy olyan messze lehet. De már amott látom... most már nem sokára elérem.

Látni csakugyan látta, de hiába iparkodott, nem jutott közelebb a házikóhoz. Mintha az meg folyvást odább húzódott volna. Már-már esteledni is kezdett és Rózsika még ekkor is csak olyan messze

volt a zöld háztól, mint amikor megindult. Aggódott, csodálkozott, de csak ment tovább, akár milyen fáradt volt is. Hanem végre aztán teljesen megakadt: széles folyóhoz, ért, melyen nem volt hid.

— Ó, hát ez meg, hogy kerül az utamba? Hiszen mikor jöttünk a zöld háztól, nem volt itt... vagy talán csak nem figyeltem rá s átmentünk a hidon?... bizonyosan úgy lesz... meg kell keresnem a hidat.

De hidnak nyoma sem volt. Hiába ment a folyó partján hol fölfelé, hol lefelé, hidat nem talált. Pedig már be is sötétedett, leszállt az éj. Még jó, hogy a hold világított kissé, mert különben akár bele is bukhatott volna a vízbe. Végre már nagyon elfáradt s leült a partra, szomoruan sohajtva föl:

— Ó, hát hogy jussak át a tulsó partra? Ezen a nagy vizen át nem gázolhatok.

Ekkor a vízből gunyos kaczagás hangzott.

— Ugy-e, ugy-e? Hahaha! Azt hitted, hogy mindent megtehetsz, hahaha!

Rózsika megszeppenve bámult a vízre. Ijesztő alakok uszkáltak ott a part közelében, tüzes szemök csak úgy villogott. És folyvást kacagtak, gunyolódtak.

— Jöjj le hozzánk, majd mi átsegítünk, hahaha! Mi jól tudunk uszni! Hahaha! Másképp át nem jutsz, ha csak az ezüst fonálon nem akarsz át sétálni, hahaha! Az pompás hid, csak egy kicsit keskeny, épp egy hajszálnyi, hahaha!

Rózsika eleinte hűledezett, ijedezett, de lassanként mást gondolt.

— Ezek a gonosz szörnyek csufolnak, gunyolnak, de valami ezüst fonál-hidat is emlegetnek. Hát ha csakugyan van, de azt hiszik, hogy nem juthatok át rajta? Meg-

keresem . . . mindent megpróbálok szegény öcsikémnek a megszabadítására!

Fölugrott és kutatgatva járt a víz partján ide-oda. Nem köllött sokáig keresgélnie. Amint egy bokorhoz ért, valami megcsillámlott előtte a földön a hold fényében. Jobban oda néz, s látja, hogy a bokor tövétől indul ki a csillogó vékony szál a part fölé, tovább nyulik s a víz fölött lebeg ragyogva.

— Ez az az ezüst híd! Ó, de hogy lehessen ezen átmenni! Hiszen nincs olyan kötél-tánczos, aki ilyen vékonyka szálon végig tudjon lépegetni. Lebukom róla a vízbe s ott elragadnak a fekete manók szörnyetegei!

De aztán megint Benczikére gondolt, aki örökre oda vész, ha senki sem megy segítségére. Hogy lépjen szülei elé Benczike nélkül? Hogy vallja meg, hogy nem tudott rá eléggé gondot viselni, hogynem mert mindent megtenni a megmentésére! Minél tovább gondolt erre, annál inkább nőtt a bátorsága és elszántsága.

— Megpróbálok! Ha csak ezüst szál is, de híd; már pedig a híd arra való, hogy átmenjenek rajta. Ha nem sikerül, hát történjék, aminek történnie köll. De én nem hagyom a testvéremet!

Rálépett a vékonyka ezüst szálra. Azt várta, hogy ez legörbül vagy tán el is szakad alatta. De az ezüst szál meg sem rezdült.

— Ugy látszik, elég erős. Csak le ne billenjek róla . . . ez ám a földolog, ez a legnehezebb.

Az első pár lépés még nem járt veszedelemmel, mert ott még száraz föld volt az ezüst szál alatt; itt még bátran tehetett kísérletet. És . . . nagyon jól sikerült.

— Lám, ügyesebb vagyok, mint hittem. Most hát előre!

Hogy a víz fölébe ért: rémes, ijesztő üvöltés, sziszegés zugott feléje a vízből. Rózsika bizony az első pillanatban majd lefordult ijedtében a vékony ezüst szálról; de mindjárt eszébe jutott valami.

— Ezek a gonosz ellenségeim dühösek, hogy rá találtam a hídra és vállalkozni merek az átkelésre. Meg akarnak zavarni, rémíteni, hogy lebukjam és hatalmukba kerüljek. Ohó! Nem fogok ám megijedni a pusztá lármától.

És ment tovább. Minden lépéssel bátrábban, biztosabban lépett, mintha kényelmes uton sétálna. A mélységből pedig egyre dühösebb üvöltés, sziszegés, morgás hallatszott. Már a tulsó part közelébe ért, mikor a mélységből szinte kétségbe esett hangon ez hallatszott:

— Mindjárt átjut! Ki fog rajtunk! Nem szabad megengedni! Kezünkbe kell öt keríteniünk, minden áron! Az ijesztés nem használ, zudítsuk rá a vizet. Rajta, föl kell verni a hullámokat, hadd sodorják le a vakmerőt!

Hallotta Rózsika és annál jobban sietett. De már a következő pillanatban megkezdődött ellene az ostrom. A vízi szörnyetegek föl kavarták a folyót s a hullámok magasra csaptak föl, keresztül az ezüst hidszálon, úgy hogy Rózsika most már nem is látta, hová lépjen. Pedig már csak egy-két lépés volt hátra, hogy a biztos szárazföldet elérje . . . és most, most veszzen kárba minden erő feszítése?

(Folytatása következik.)

A Hegyalján — agg szürke házban,
 Szárnyakra leve gyors útjában:
 Piros öröm hirdette mindenütt,
 Hogy Gazsi urfi világgá derült!
 Ó, nagy nap volt az! Ó, édes öröm!
 Új fény sugárzott át a kis körön...
 S míg félig alva, félig ébren
 Ringott csipkés kis bölcsejében,
 Mind üdvözölni sieténk
 Az édes, piczi jövevényt.
 »Isten hozott, kíséren is kegye,
 Szép júliusnak boldog gyermeke!
 Ezer virág, holdfényes ég fogad,
 S meleg szív örzi első álmodat!...«

... Azóta nyolcz év mult le rólunk,
 Elhagytuk rég a hegyeket,
 S a Duna mellé hozott sorsunk,
 Hol Gazsi fölcseperedett.
 S kit öröm kísért a világra,
 Lön házunk örök vidulása —
 Meleg, mosolygó napsugár,
 Nyomán a gond derüre vál;
 Kedves, bohó vidor gyerek,
 Kit minden ember megszeret.

Itt játszad az közelemben,
 S ha kedve támad: felém lebben;
 Ölembé kúszik, mint a macska,
 Onnan tovább — föl a nyakamba,
 A két fülemnek esik végül,
 Aztán egy csók — engesztelésül.
 S ha bátyját így megnyergeli,
 Ah pompás játék az neki!...
 Virág-nyiláskor, nap hevében
 Látjátok künn a József-téren,
 Amint vidáman csörtet által
 A röpke hajtó-karikával
 Arasznyi széles közökön; —
 Vagy, kedve fogytán, vadászatva
 Bokrok között, ágon, rögön...

A »Szózat«-ot betéve tudja,
 És újra kezdi ha kifutja,
 S a szíve közbe meg-megdobban,
 Mert a hazáját szereti,
 Szereti ő, mindennemét jobban —
 A mogyorót se véve ki!...

A mama félti, széltől ója,
 S dicséri mind a tanítója,
 Mert szorgalmában sincs hiány,
 Tanul biz' ő nap nap után,
 Ha jó az óra, mely munkára int...
 Lássátok, ilyen a mi kis Gazsunk!
 Ha köztetek akadna párja,
 A kis vitéz epedve várja:
 Egy jó pajtásra vágyik régen,
 S itt nem került még a környéken;
 Örömmel látná kis lakunk...
 A Bálvány-utczában lakunk!

Oszkár bácsi.

FÖRTELMES IDŐ!

(Képpel a czimlapon.)

HÁRMAN busultak együtt: Gyula és a két vendége, Ernő és Aladár. Nem csak busultak, hanem boszankodtak, mérgelődtek, és ha mint afféle jókora diákok nem röstellik, akár el is pityeredtek volna. No de azt mégsem tették, ha közel jártak is hozzá.

Hogy is ne busultak és ne mérgelődtek volna! Olyan gyönyörű tervet főztek ki erre a vasárnapi délutánra! Gyula volt a főrendező és úgy volt a megállapodás, hogy nála találkoznak a pajtások és együtt fognak kikocsizni. Mert Gyula a nagyapától gyönyörű kis lovacskát kapott hozzá való kicsi kocsival, melyben négyen fértek el s Gyula maga hajtotta a lovacskát. Előbb természetesen jól bele köllött tanulnia, maga az atyja oktatta. Most már jól értette a dolgot s megkapta az engedélyt, hogy néhány jó pajtását vasárnap délutánra kocsikázásra hívja meg.

A kirándulásnak persze az volt a föltétele, hogy arra való szép idő legyen, mert nem szabad a lovacskát, szép kocsit össze sároznia. És ez a föltétel rontotta meg Gyulának már a szombati délutánját is, meg az éjszakáját is. Nagyon gyanus felhők huzódtak föl az égre s vasárnap reggel csakugyan bekövetkezett, amitől Gyula rettegott: sűrű eső eredt meg.

— No, talán eláll délutánig, biztatta magát. Izenek a fiúknak, hogy csak jöjjenek el, mert ha kiderül, indulunk.

Ernő és Aladár el is jöttek, de a negyedik, Sándor, azt izente, hogy ő nem igen bizik a szép idő bekövetkeztében hát egy-két pajtását magához hívta délutánra; de ha mégis kiderülne, hát álljanak meg a kocsi-val a lakása előtt, velök tart, előre megmondta pajtásainak; s ezek nem fogják rossz néven venni, ha haza küldi őket.

Hármasban busultak, boszankodtak tehát Gyula, Ernő és Aladár. Oda huzódtak az ablakhoz és nézték az esőt. Lesték, lesték, hogy majd csak lesz már egy kis embersége és megszűnik. De hogy is szünt! Makacsul, konokul esett — szünet nélkül, folytonosan.

— Förtelmes idő! ismételte Gyula már vagy huszadszor.

— Utálatos! Ocsmány idő! ismételték pajtásai szintén huszadszor.

És a hányszor ismételték, mind annyiszor még bőszebbekké lettek.

— Így tönkre tenni a mi szép mulatásunkat!

— Ilyen unalmasan vesztegetni el a délutánunkat!

Mert próbáltak ugyan olvasni, eggyel-mással foglalkozni, de az eszök nem járt ott, abba is hagyták mindjárt, és megint csak néztek ki az ablakon, lesték az eső megszűnését és busultak, mérgelődtek tovább. Majd hogy bele nem betegedtek. Az idő pedig ilyenkor szörnyen lassan is mulik, meg gyorsan is mulik. Mert unatkoztak is, de másrészt meg azon aggódtak, hogy ha egyhamar ki nem derül, beáll az este és akkor mindennek vége!

Hát biz' ez csakugyan így is történt. Az eső nem állt el, de az est pontosan leszállt. Mikor már semmikép sem lehetett eldisputálni, hogy nem a borutól van olyan sötét, hanem mert esteledik. Ernő és Aladár nagy kedvetlenül fölkerelkedtek és haza indultak. Gyula kikísérte őket a ház ajtajáig és boszusan mondá:

— Ez a napunk ugyan kárba veszett! Ó, ez a förtelmes idő!

— Még soha sem volt ilyen unalmas délutánunk! sohajtá Ernő.

Épp ekkor ért a ház elé Béla, akit jól ismertek s akiről tudták, hogy ő volt Sándornak az egyik vendége. Megállt s így szólt:

— Ugy-e nem baj, hogy Sándor nem jött ide hozzátok? Ugy sem lett semmi a kocsikázásból.

— Dehogyan baj! Legföljebb hogy négyesen boszankodtunk volna egész délután, szólt Gyula. Képzelem, Sándor is mennyire mérgelődött.

— Hogy mérgelődött-e? szólt Béla. Ugy vettem észre, hogy esze ágában sem volt az efféle. Mind össze annyit mondott, hogy az eső miatt a kocsikázás máskorra marad, de az nem baj, akkor is jó lesz, most pedig mulassunk szobai játékokkal. Olyan vigan voltunk, hogy már rég nem volt ilyen kellemes délutánunk. Most már sietek haza, mert még egy kis irni való van. De igazán jól el lehet játszani esős napon is.

Béla odább ment; Gyula, Ernő és Aladár pedig röstelkedve bámult egymásra s Gyula végre így szólt:

— Nekem úgy látszik, hogy Sándor sokkal okosabb volt mind hármunknál. Nem engedte, hogy egy kis esős borulat kihozza a sodrából, hanem kellemesen használta az időt, a mennyire lehetett. Ő vigan volt, mi pedig egész délután duzzogtunk a förtelmes időre, mely pedig nem törődött vele. Bizony kedves pajtásaim, magunk szereztünk magunknak unalmas délutánt.

VILÁGTALAN ÉDES ANYA.

SZEMEM nyitva, de nem látok —
Nem látom a szép világot.
Zöld földet sem, kék eget sem,
S nem láthatlak tégedet sem.

Ó, de lelki szemem nyitva —
Ülök gondolataimba
Mélyen, mélyen elmerülve,
Bánatomban is örülve.

Hiszen te vagy itt mellettem,
Én kis lányom, egyetlenem.
Te vagy az én hű istápot,
Kezeden az Eget látom.

Magas Égben, felhők felett,
Könyörülő Istenemet —
Hisz' téged ő adott nekem,
Én édes gyönyörűségem!

Jöszte, vezess körül engem
Lombhullató kis kertemben.
Te vagy Mariskám, te drága,
Kihalt szemem fényugára.

MAMMUT-VADÁSZAT.

— Rajz az ősember idejéből —
(öt képpel.)

ÁTTATOK-e eleven mammutoi?
Nem gondolnám. Én sem láttam
és senki a föld kerekén a most
élő emberek közül. De nem lát-
tak apáink és dédapáink sem; még azok
sem, akik ezer meg ezer esztendővel ez
előtt jártak itt az élők sorában.

De azért mégis tudjuk, milyen volt a
mammut. Olyan óriási négylábu állat, a
melyhez fogható ma nincs a föld színén.
Most az elefánt a legnagyobb állat, de
bizony még ez is csak törpe jószág a
mammuthoz képest. Tudjuk ezt egészen biz-
tosan, sőt még le is tudjuk rajzolni, hogy
milyen volt az igazi, élő mammut. Mert
mélyen a föld alatt itt is, ott is találtak
mammut-maradványokat: fejet, agyart, ge-
rincz- és lábszár-csontokat s a tudósok ezt
össze rakván, elénkbe állítják a százezer
esztendővel ezelőtt létezett, de azóta kive-
szett állatot. Több más óriási állat is élt
akkor s a mai medvének az őse, a barlangi
medve is ott czammogott a mammut tár-
saságában.

Másképp járta akkor még sok minden a
földön. Csak nagy erdők és nagy vizek vol-
tak, és az ősember, aki akkor élt, maga is
zony igazi vadember volt. Szántás-vetésről
sejtelve sem volt, házat sem épített, hanem
barlangban lakott, tápláléka pedig vad gyü-
mölc és vadállatok husa, míg a zsák-
mányul ejtett állatok bőre ruházatául szol-
gált. És a vadászat volt a legfőbb vagy talán
egyedüli foglalkozásuk. Még pedig vesze-
delmes foglalkozás is volt ez, azokkal az
óriási, rettenetes állatokkal szemben. Mert
fegyverök sem volt ám olyan, mint a mos-

tani vadásznak. Nem hogy puskájok lett volna, de még a vasat sem ismerték, hanem hegyesre tördelt és kövön fent szilánkból állt a dárdájok hegye.

Azok voltak ám az igazán érdekes, izgalmas vadászatok! Mikor egy-egy ősember haza került bolyongásából a barlangtanyára; minduntalan tudott valami meglepő hirt mondani, hogy mit látott, tapasztalt. S az ifjak akkor is, épp úgy mint most, ugyancsak vágyakoztak, hogy mielőbb

nagyok és erősek legyenek s ők is részt vehessenek a vadászatban.

Feszült figyelemmel hallgatták az ilyen beszédeket Fürgeláb és Szemetűz is, akik egyik törzsfőnöknek voltak a serdülő fiai.

Fürgeláb, a nagyobbik, már sokszor elkalandozott a környéken s jó darabon ismerte az erdőt, a szakadékos sziklákat. Nem igen volt olyan meredek szirt, melyre föl ne tudott volna kapaszkodni; a folyót pedig átuszta, mint a hal. A kisebbik,

... GYORSAN ODÁBB ILLANT VELE. (Lásd a 346. lapon.)

Szemetűz, váltig irigyelte is a bátyját, akinek már szabad volt egymagában is elbolyongani, bár a veszedelmes nagy vadászatokra még őt sem vitték az öregek magukkal.

Pedig éppen erre vágyódtak mind a ketten s egy napon Fürgeláb így szólt Szemetűzhöz:

— Itt járt apánknál a nagy Hajarót és azt beszélte, hogy mammut-csordát látott közel az erdőben. Holnap mennek mammut-vadászatra.

— Mi az a mammut? kérde Szemetűz.

— Nem ismered? Igaz, te még nem jártál messze, nem láttál mammutot. No, én is csak egyszer láttam, akkor is messziről. Gyönyörű nagy állat az, olyan, mintha ez a jókorra szikla megmozdulna. De nagyon nehéz is ám zsákmányul ejteni.

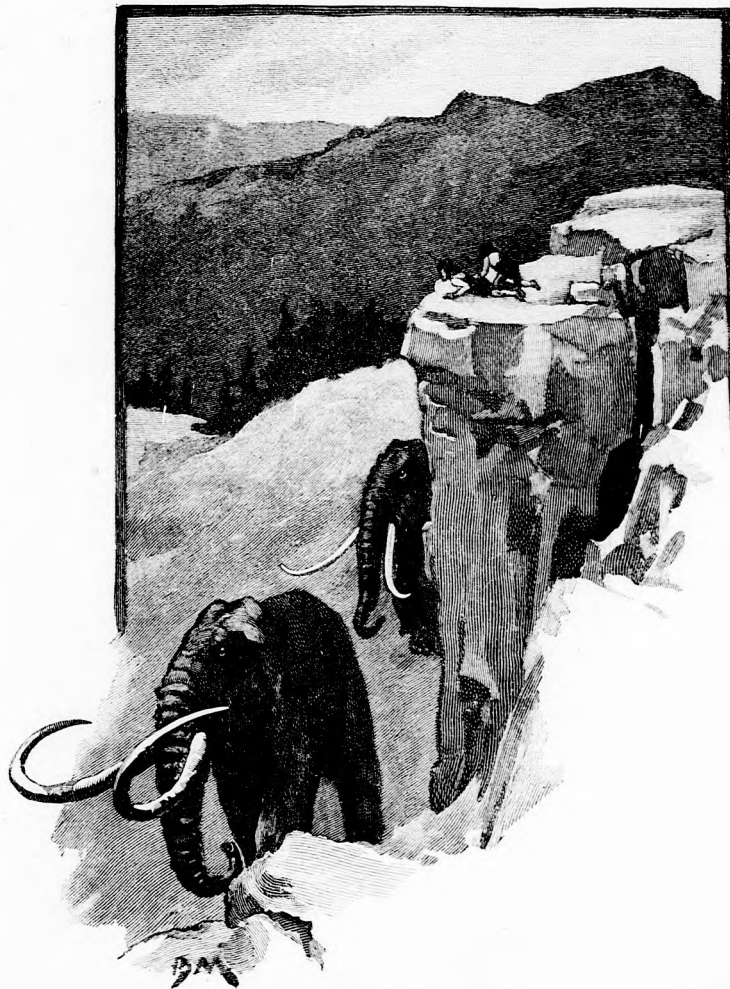
— Jaj de szeretném én azt látni!

— Apánk azt mondja hogy még nem szabad vele mennünk. De én bizony elmegyek! Nem vagyok én már kis fiu. Majd más felé kerülök és egyszerre csak ott

k is részt
az ilyen
z is, akik
rdülő fiai.
sokszor
darabon
sziklákat.
rt, melyre
a folyót
kisebbik,

leszek, ahol legnagyobb szükség lesz a segítségre. Akkor aztán bebizonyítom, hogy már a vadászok közé való vagyok.

— Én is megyek veled!
Fürgeláb komolyan s egy-úttal kicsinylőleg nézett az öcsére.

... OTT VONULTAK EL A HATALMAS ÁLLATOK. (Lásd a 347. lapon.)

— Én nem bánám, ha jönnél is, szól | veszedelmes mulatság. Te pedig még kicsiny
aztán, csakhogy a vadászat fáradságos és | vagy.

Szemetűz.
még nem
utot. No,
is messzi-
n, mintha
De nagyon

tni!
még nem
ony elme-
fu. Majd
csak ott

— No bizony! Te sem valami sokkal vagy nagyobb.

— Jól van no, hiszen mondom, hogy jöhetsz; csak aztán bajom ne legyen veled. Meg köll ígéred, hogy nem fogsz félni és meg nem ijedsz, ha valami kis veszedelem fenyeget.

Megijedni! Félni! Szemetűz fölugrott. Ha nem a bátyja az, aki mondta, bizony mindjárt birokra is kelt volna vele. De beírte vele, hogy így szóljon:

— Ahol te nem ijedsz meg, ott mért ijednék meg én? Én is apánk fia vagyok.

— Jól van, hát együtt megyünk. De még ma jól össze kell igazitanunk a lándzsáinkat.

Mert nekik is volt már lándzsájok. Nem olyan nagy és nehéz, mint az öregeknek, de azért mégis olyan derék fegyver, hogy jó hasznát lehetett venni, mert a legpompásabb erős, hegyes kova-kőből volt a hegye.

Igen bizony, kova-kőből. Nem ismerték még akkor a vasat, tehát nem is készíthettek vasból fegyvereket. Hanem kemény kova-kőből tördeltek hosszukás darabokat, s addig-addig dörzsölték, fenték, míg éle hegyesre vált. Ekkor rá erősítették a lándzsa nyelére s kész volt a fegyver. Biz' az nem volt valami nagyon remek fegyver, kivált olyan óriási, rettenetes fenevadak ellenében; de ami hiányzott a fegyver jóságából, azt kipótolták erejükkel és bátorságukkal.

Mialatt tehát az öregek a nagy vadászatra készültek, a két testvér is szorgosan vizsgál-gatta, igazgatta, erősítgette kiki a maga lándzsáját. Miután meggyőződtek, hogy a fegyverek rendben vannak, még össze sugtak, hogy mikor és miképen induljanak, aztán bementek a barlang-lakásba és este korán lenyugodtak.

Más nap reggel korán talpon volt mindenki, csak éppen a furfangos Fürgeláb és Szemetűz aludtak még. Az apjuk ez úttal nem is bánta. Legalább nem kérnek-könyörögnek, hogy ők is mehessenek.

De bezzeg! . . . alig hogy eltávoztak az öregek, talpra ugrott a két fiú.

— Siessünk! szolt Fürgeláb. Tudom, merre mennek. Egy kicsit kerülünk, de azért hamarabb leszünk ott a hegyen tul.

Szaporán lépegettek s csakhamar megelőzték az öregek csapatját. De majd hogy rajta nem vesztek; mert hogy egy kopár, zord hegy-oldalra értek, nem igen messzire ott látták a vadászokat is. Szerencsére ezek nem vették észre a két sihedert s Fürgeláb megragadván össe kezét, gyorsan odább illant vele. (Lásd a képet a 344. lapon.)

Sokáig mentek hol vad sziklák közt, hol sűrű ős-rengetegben, s Szemetűznek, ki még nem járt ily messze, nagyon tetszett a kirándulás. Fürgeláb azonban csak arra gondolt, hogy mentül hamarabb eljussanak a mammut-csorda közelébe. Az még messze volt ugyan, de néhány órai gyaloglás, hegy-mászás a két ifjunak csak ugy mulatságszámba ment. S ha Fürgeláb gyorsabban tudta is szedni a lábát, de Szemetűz is megmutatta, hogy kemény gyerek; nem maradt hátra, s a legmeredekebb, szakadékos sziklaktól sem ijedt meg.

— Ha te föl birsz kapaszkodni, birnom köll nekem is, mondta.

És meg is tette.

Amint így szaporán törtettek előre, egyszerre csak azt találták, hogy nem mehetnek odább. Magas szikla tetejére jutottak, melynek tulsó oldala olyan meredek volt, mint a fal. Már itt csakugyan lehetetlen volt

lebocsátkozni. Épp vissza akartak fordulni, hogy lemenjenek, a merre jöttek és megkerüljék a szirtet, midőn valami sajátságos, ismeretlen hangokra lettek figyelmesekké. A hang a meredek szirtfal aljából hallatszott. Mint ha száz rekedt trombita recsegett volna. Egy uttal pedig hatalmasan dobogott is a föld, még a szikla is meg-megrezgett bele. Közben mintha kidöntött fák zuhan tak volna le nagy ropegással.

Meglepetve, kissé bizony meg is szeppenve állt meg a két testvér. Szétnéztek, de nem láttak semmit.

— Mi lehet az? kérde Szemetűz.

— Bizonyosan a mammut-csorda jár itt valahol közel. De hol lehet, hogy nem látjuk?

— Innen a szikla aljából hallatszik a zaj. Ha a szikla szélére fekve lenézünk, talán megláthatjuk.

Mindjárt meg is tették. Hasmánt csusz tak egészen a szikla széléig és letekintettek a mélybe — és csakugyan, ott vonultak el a szikla tövében a hatalmas óriás állatok. (Lásd a képet a 345. lapon.) Egy-egy mozgó hegynék lehetett volna hinni mindegyiket, rettenetes nagy testével, másfél öles agyarával, ide-oda lógó roppant orrmányával. Hasonlók voltak a mai elefántokhoz, csak hogy még vagy háromszor akkorák, úgy hogy ha orrmányukkal fölnyulnak, talán le is kapják a két fiatal vadászt onnan a magas szikla tetejéről. De hát az óriások föl sem tekintettek, nem is tudták, hogy valaki nézi őket. Némelyiknek hosszú fekete szőrrel volt a teste benöve s menetközben valamennyi nagyokat fujt az orrmányából.

— Csakugyan, ezek a mammutok! szólt Fürgeláb.

— Jaj de szeretem, hogy látom! mondá Szemetűz.

— De most jól szemmel kell őket tartanunk, mert úgy látszik, odább akar nak vándorolni. Apánk és a többiek nem fogják ott találni, ahol Hajarót látta... de mi majd utba igazítjuk ám!

Ezt mondván, fürgeláb még messzebb kihajolt a szirt szélén, hogy jobban lássa, merre vonul a mammut-csorda. Nagy hevénben azonban igen is hirtelen rugaszkodott előre, elvesztette egyensúlyát és lezuhant a magasból.

Szörnyű pillanat volt az. Akármilyen bátor és elszánt ifju volt is Fürgeláb, most bizony halálosan megrémült. Amint lefelé bukott, az a gondolat villant át a fején, hogy most már menthetetlenül veszve van. Minden csontja össze törik, amint a szikla tövébe lezuhan... és még laposra is tapossák ezek az itt elcammogó szörnyetegek!

Készen volt a halálra, de im — egyszerre csak azt érezte, hogy valami puhára esik. Ijedtében sem vesztette el egészen a lélek-jelenlétét és hamar megkapaszkodott... hát amint fölcsudott, azt látta, hogy egyik mammutnak a nyakán ül és a fülébe kapaszkodik. A mammut pedig viszi odább.

Ezalatt Szemetűz oda fenn a szikla tetején ugyancsak elszomorodott bátyja szerencsétlenségén. De mindjárt arra is gondolt, hogy a pusztá búsulással nem sokat segít.

— Utána nézek, hova esett, mi lett vele. Talán nem halt meg, haza segíthetem.

Gyorsan fölugrott és lesietett a szikla másik oldalán, hogy oda kerüljön, a hova Fürgelább leesett. Meglehet, hogy a mam-

mutokkal találkozik: de ettől sem rettent vissza. Mindenáron meg akarta menteni a testvérét, ha még lehet.

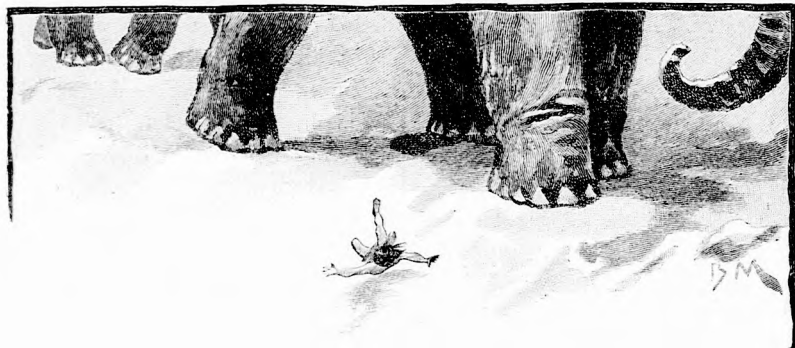
Fürgeláb azonban egyelőre eléggé kényelmesnek találta a helyét ott a mammut fülénél s azon kezdett gondolkodni, hogy miképen fog majd onnan leugrani — midőn néhány perc múlva újabb veszedelem érte.

A hatalmas állat eleinte meg sem érezte, hogy a nyakára pottyant valaki; de amiut Fürgeláb aztán mindkét kezével a fülébe

kapaszkodott, ez kissé csiklándozta. Az óriás bizonyosan azt hitte, hogy valami vakmerő kis csuszó-mászó állat kapaszkodott föl reá és alkalmatlankodik ott a füle körül; el akarta tehát távolítani.

— Jaj, most csakugyan végem van! gondolta Fürgeláb.

Mert látta amint a mammut fölnyújtja feléje az orrmányát. Már érezte a hosszú végéből reá áradó lehelletet, mellyel a boszus állat le akarta őt onnan fujni. Fürgeláb erősen megkapaszkodott az óriás

... MÉLYEN BUKOTT LEFELÉ. (Lásd a 349. lapon.)

fülébe, azt gondolván, hogy így megmenekül. És csakugyan, bár a mammut akkorát fujt, hogy akár egy fát is ledöntött volna vele, Fürgelábot nem bírta lefujni a nyakáról. Csakhogy erre aztán mást gondolt: orrmányával derékon kapta Fürgelábot s a megrettent ifju egyszerre csak azt érezte, hogy ott himbálózik a levegőben, a mammut orrmánya végében.

Máskülönben Fürgeláb nagy barátja volt a hintázásnak, de ezuttal és ilyen módon éppen nem. Vergődött, erőlködött, de mind hiába: tehetetlen kis semmiség volt a ren-

geteg állathoz és szörnyű erejéhez képest. Bánta most már nagyon, hogy erre a kirándulásra vállalkozott, és nem hitte édes apjának, hogy ez még nem neki való. Eszébe jutott az is, hogy talán még a derék Szemetűz is valami bajba keveredik s annak is ő lesz az oka; szomorúság és bánat fog haláluk miatt egész nemzetségükre nehezedni; de hát ez már mind késő bánat volt!

Jó darabon czipelte a mammut Fürgelábát, aki már kábulni kezdett. Nem csak attól, hogy a mammut folytonosan lóbálta,

hanem mert nem is valami gyöngéden fogta. Oly erősen szoritotta, hogy Fürgelábnak szinte ropogtak a bordái. Minden pillanatban attól tartott, hogy a szörnyeteg agyon morzsolja.

Végső kétségbe-esésében még egy mentő eszközre gondolt. Amint egyszer a föld közelében lógott, fölkapott egy követ. A mammut orrmányának a vége épp az ő keze ügyébe esett, a követ tehát hirtelen

... AZ ÖREG MEDVE JELENT MEG. (Lásd a 351. lapon.)

bele ütötte az óriás állat orrába. Az orrára pedig még a mammut is nagyon finyás volt. Dühösen tüszögött és nagyot lódítva az orrmányán, eldobta Fürgelábot.

Azt a czélját tehát elérte Fürgeláb, hogy a mammut orrmányából kiszabadult. De

sok köszönet nem volt benne. A mammut akkor épp egy szikla-hasadéknak a szélén járt s Fürgeláb mélyen bukott lefelé, (Lásd a képet a 348. lapon.) aztán kemény kőre zuhanva, eszméletlenül terült el.

Ezalatt Szemetűz szaporán iparkodott

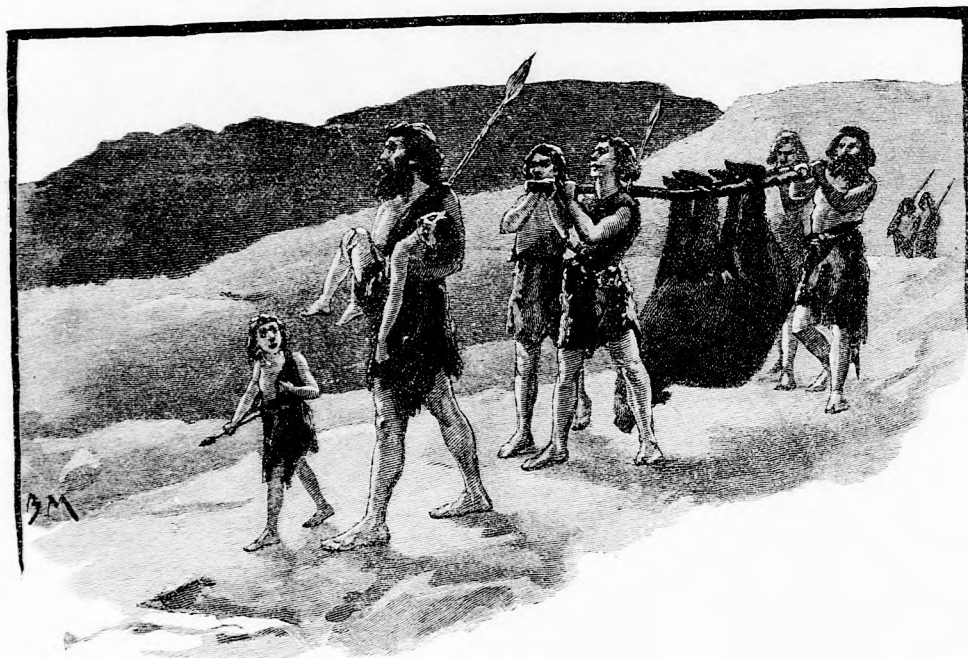
előre s nem igen hosszú idő múltán meg is került a sziklát. Épp amint ennek a meredek oldala felé fordult be, megpillantotta a mammutokat, és látta azt is, hogy Fürgeláb mint röpül le a mély szakadékba. A mammutok odább vonultak, de Szemetűz most már nem törődött velök, csak arra gondolt, hogy bátyjához juthasson. Csakhamar le

is jutott hozzája a szakadékba, hol Fürgeláb egy sötét barlang szája előtt ájultan fekiúdt.

Szemetűz eleinte nem is sejtette, hányadán van a bátyja. Oda rohant hozzá.

— No, nagyot estél? De mi történt, hogy a mammut ormányába kerültél?

Fürgelább nem felelt. Mozdulatlanul, halványan fekiúdt ott s Szemetűz csak-

... ÚTÁNA VITTEK A MEDVÉT. (Lásd a 351. lapon.)

hamar megértette, hogy itt nagy a baj. Lehajolt a bátyjára, tapogatta, rázogatta, de Fürgeláb csak nem mozdult; egy pillanatra nyitotta föl a szemeit s alig érthető halk hangon suttoáta:

— Vízet! Vízet!

Szemetűz körülnézett s a szakadék egyik helyén jókora tócsát látott. A tenyerében

kezdett onnan vizet hordani, s locsolta Fürgelábot, a szájába is töltött vizet, csak hogy persze nagyon keveset hozhatott egyszerre. Ide-oda futkosott tehát; de amint egyszer ismét vissza felé jött a vízzel, bizony még az a kevés viz is kiszóródott a kezéből annak láttára, hogy mi van ott Fürgeláb mellett.

Az a valami pedig nem volt egyéb, mint egy fiatal medve. Ez a barlang a medvetanya volt s a szokatlan zajra a bocs elő czammogott a sötétből. Épp oda ért Fürgelábhoz és szaglálni kezdte, mikor Szemetűz vissza tért és látta a veszedelmet. Bizony megdobbant egy kicsit a szive. De a következő pillanatban már nem habozott. Fölkapta a földről a lándsáját és elszántan rohant a medve ellen.

— Nem fogod széttépni a bátyámat... vagy ha igen, hát előbb engemet!

A fiatal maczkó sem volt gyáva legény s ott hagyva az ájult fiút, a támadó ellen fordult. Dühösen vicsorította a fogait, nagyot bődült és a két hátulsó lábára állt, hogy első lábaival megkaparítsa ellenfelét. Csak hogy erre nem maradt ideje, mert Szemetűz villám-gyorsan ugrott* előre s dárdájával éppen szíven döfte a fene-vadatot. S a medve holtan terült el Fürgeláb mellé.

Ez volt a bátor Szemetűz első vadász-szákmanya s más körülmények közt büszkén nézett volna reá. De most nem effélére gondolt, hanem letelepedett Fürgeláb mellé és újra élesztgette. Közben gondolkozott, mitevő legyen? Maga ily messziről haza nem bírja vinni a sziklás hegységen át Fürgelábot; itt sem hagyhatja, mert ebben a barlangban bizonyosan vén medve is tanyáz s ha épp most haza tér, széttépi az ájult fiút. De eszébe jutott valami egyéb.

— Apámék a mammutokat keresik, tehát okvetlenül ezen a tájon járnak. Talán ha nagyon kiáltozok, meghallják.

Kiáltozott tehát, a mennyire csak birt. És nagy öröme csakhamar választ hallott. Öröme azonban hirtelen nagy aggodalomra változott, mert a kiáltozásra először is — az öreg medve jelent meg. (L. a képet a 349. l.)

Szemetűz minden elszántsága és bátorsága mellett is, most már hitte a maga vesztét. Még az a kicsi lándsája sem volt kezénél; az imént, mikor a fiatal medvét leszurta, nagy hevében eldobta, amint vissza rántotta. De hiába is lenne az most a kezében. Ilyen hatalmas vén medvével már csakugyan nem bírhat.

A vén medve, amint a barlanghoz befordult, egy percze szinte csodálkozva állt meg. Nem igen értette, mi történt ott? — kicsoda, micsoda az a két idegen alak, aki az ő bocsja mellett fekszik. De aztán megmozdult... még egy pillanat s észreveszi, hogy a bocs nem él... akkor dühében okvetetlenül széttépi a két fiút...

Erre azonban nem került a sor. Épp mikor a vén medve megmozdult, a másik oldalról nagy kiáltozással rontottak elő a vadászok, kik már messziről látták a két testvért és veszedelmüket is. A medve jobbnak vélte, ha nem száll szembe ennyi ellenséggel; gyorsan megfordult és elillant.

Nem is üldözték, hanem Fürgelábot fogták körül. Szemetűz elmondott mindent s maga Fürgeláb, kissé föleszmélvén, bágyadt hangon kért bocsánatot engedetlenségeért. Apjának persze nagyobb volt most az aggodalma mint a haragja. Olébe vette a nagy eséstől össze zuzott fiút s haza vitte. Utána négyen rudra kötve vitték (Lásd a képet a 350. lapon.) a Szemetűz medve-zsákmanját, de maga Szemetűz nem kevélykedett vele; csak azt leste, hogy bátyja föleszmél-e.

Fürgeláb aztán lassan meggyógyult, de több esztendő telt bele, míg ismét vállalkozott mammut-vadászatra. És akkor már apja sem ellenezte.

ocsolta Fürge-
et, csak hogy
ott egyszerre.
amint egyszer
izzel, bizony
ódott a kezé-
van ott Für-

KOCZKA-REJTVÉNY

R	D	A	Ó
L	Ó	Ó	L
G	R	Ó	I
R	A	A	R

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy: az 1-ső sor női nevet, a 2-dik varró eszközt, a 3-dik madarat, a 4-dik sor névutót jelentsen.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő díszes munkát:

Rüstig Zsigmond, az új Robinson.

Marryat nyomán a magyar ifjuság számára fordította dr. Dulácska G.

94 képpel, kemény táblába kötec.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 20-dik számban közölt betűrejtvény megfejtése:

B
 t e j
V i l m a
B e l g r á d
 k ö r t e
 s á r
d

Helyesen fejtették meg: Nagy Imre, Szabó Melanie, Kiss Sára és Lajos, Neumann testvérek, Lázár Piroska (haragudni nem haragszom; de ha gondosabban, rendesebben irt soraidat kapnám, azt csakugyan szeretném. Pedig telnek tőled. Próbáld csak meg! F. b.) Medvey Arthur és Lajos, König Dénes, Kristóffy Erzsé, Bayer testvérek Szél Piroska, Fáy Erzsé, Kégl Edith és Imre, Hollaki Leo, Szöllősy Aurél, Gyémánt Ilona, ifj. Lázár Aurél, Makó Andor, Herzfeld Sarolta és Elza, (részben,) Steiner Boriska, Hüttl Elza, Lányi Tódor, Schuler testvérek, Divéky Adorján, Schelly Margit és Irén, Moesz Izabella és Ilonka, Battik Niki, Vitályos Emma, ifj. Szöllősy Lajos, Zakár Margit és Lajoska, Brand Vilmos, Gattein Rudolf, Spitz Regina, Krausz Gizi, Pósch Rudi, Gyurkovich Dódi, Dunki Mari, Loschitz Alice, Strasser Pál, Késmárki Anna, Erdélyi Vilma, Bánáti Ernő, Timár Stefánia, Polgár Julia és Margit, Roth Vilmos, Margit és Pál.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett ifj. Lázár Aurél, Kólozsvártt, kinek a jutalom-könyvet (»A fölfedezések és találmányok története,« 57 fametszettel Bardócztól) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« XLV. köt. 19-dik számában közölt képrejtvény megfejtését még beküldték: Lányi Tódor, Szöllősy Aurél, Kégl Edith és Imre, Szél Piroska, Bayer testvérek, Szabó Melanie, Kiss Sára és Lajos, Szeglethy Mariska és Sarolta, Grünfelder Ferencz, Dunki Mari, Késmárki Anna, Bedő Juli, Brád Róza, Király Róza, Pap Mari, Erdélyi Vilma, Szontágh Álmos, Korbai Gizella, Kerdl Dezső és Ernő (részben; mert soha sem beszélünk Tündér-államról, hanem Tündér-országról. F. b.), Osváth Pál, Kramer Margit, Schuler Jolán és Rezső, Battik Niki, Divéky Adorján, Kovács Dénes, Roth Margit, Vilmos és Pál.

MADÁRKA BUCSÚJA.

Elfonnyadt a levél,	Fölrepül a légbe
Hervadt a határ is;	Búcsuzó dalt zeneg;
Elmult a nyár, messze	Isten hozzád fészke,
Száll a kis madár is.	Ismerős táj s berek!

Búsán susog a fa,
 Búsán zúg a berek;
 Mintha azt susogná:
 »Isten, Isten veled!«

Farkas Imre.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Baán András. Igenis, van egy második Olympus-hegy is. Ez a bithinai, Brussa közelében. A tetejébe nem hágtam ugyan, de jártam a tövében s szedtem is ott virágot és borostyánt. — K. G. (K. E.) A »Cseresnyék« című, némi szükséges változtatásokkal, megjelen. A másikat rendelkezésére bocsátjuk. A kisasszony nem jelentkezett. A 2-ik sz. minden szerdán este 7. ó. átvethető. — A. Gyuláné. (Sz. F.) Szíves, már szinte lelkes közreműködéséért, küldöm legmelegebb köszönetemet. Bár kerülve, kerülöm laponban a bizony sűrűn beérkező elismerő, sőt dicsérő szózatokat, még sem vonhatom meg a »Kis Lap«-tól a rá vonatkozó kedves és kedvező nyilatkozatnak követező részét. »Hét éve hordatom kis lányomnak a »Kis Lap«-ot, és nem csak ő, de a szülők is a legnagyobb élvezettel olvassák e kitűnő gyermek-ujtságot.« — Vitályos Emma. Vagy 10—12 évesnek gondollak leveled után. Vajjon eltaláltam-e? A virágos üzenet, a kicsi bokrétának izléses elrendezése, így tél idején csak annál jobban esett. Örözm is kedves emlékeim között. — Több levélről a jövő számban.